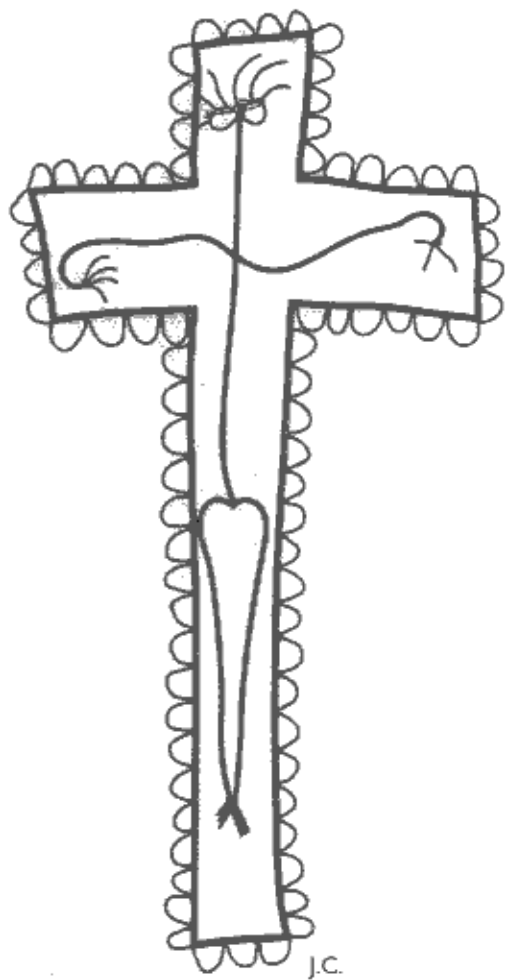

Margalida Font Bennàssar

**PREGÓ DE
SETMANA SANTA**

Felanitx, 2015

Per a Confraria de
Sant Agustí,

un plaer i un gran honor
haver rebut aquest encàrrec
tan especial.

Gràcies per la confiança!

~~MARGALIDA~~
FOMT

ajuntament
de felanitx

A la meva família, especialment
al meu fill, Andreu,
perquè ell ha fet i fa cada dia
que tot sigui possible.

Benvolguts felanitxers,

És un honor per a mi poder-vos parlar avui vespre des d'aquesta església emblemàtica de la vila, des d'on m'han confiat el convidar-vos a recordar i reviuire la Passió de Jesucrist: la seva mort i resurrecció. Vull agrair sincerament als responsables de la Confraria de Sant Agustí el fet d'haver confiat en mi per fer aquesta crida a viure la Setmana Santa felanitxera. Convidar a viure la Passió de Jesucrist és una tasca difícil, ja que comença amb un escarni públic, un martiri i continua amb una mort més que anunciada. Però la Passió acaba sent també un goig, perquè tot el patiment de Jesús es va acabar amb la resurrecció. Així podem dir que la Setmana Santa és l'època més dolorosa però també la més esperançadora per als cristians.

Potser esperau que avui segueixi el to crític que caracteritzen els meus escrits al setmanari del poble, però no és moment ni lloc per criticar els altres, sinó per fer revisió dels propis actes. I ja que hi som, revisar les actuacions globals d'aquesta societat que entre tots hem creat. No sóc una erudita en tema religiós, com molts dels pregoners que m'han precedit; ni tenc, com molts d'ells, una gran capacitat de retòrica, i tampoc no us puc ensenyar res sobre la manera felanitxera de viure la Setmana Santa, però faré el que pugui per transmetre de

manca planera la meua visió d'aquests dies com a persona educada dins un ambient cristià i a més a més felanitxera.

Abans d'entrar en matèria vull aclarir que les meves paraules van dirigides, especialment, a tots aquells que tenim posada l'esperança que el futur que ens espera serà millor que el present que vivim. Mentre escrivia aquestes línies a ca nostra, pensava sobretot en la societat del futur; els infants i adolescents d'avui, perquè ells crearan el futur esperançador que tots desitjam. I com que la formació d'aquestes persones del futur depèn dels que avui som grans, voldria fer una reflexió sobre el passat en què es forní el nostre present, és a dir, la vida de Jesús i l'herència que ell ens deixà. I després passar a l'herència que nosaltres junts podem deixar als nostres infants d'avui. Així que per aclarir millor les idees, dividiré aquesta crida en dues parts: la primera serà el passat i present de la Passió de Jesucrist i la segona, el futur de tots plegats.

Passat i present de la Passió de Jesucrist

Tots els que som aquí de ben segur que coneixem com va ser el passat; és a dir, la Passió de Jesucrist; el seu patiment, la mort i la resurrecció. Els darrers dies de la vida del Fill de Déu van estar plens de dolor; ell va patir en carn pròpia la traïció, l'escarni, el martiri i l'agonia. Va patir també per tots aquells a qui

deixava i per tots aquells que naixerien després de la seva mort, perquè sabia que la vida en aquest món no és un camí de roses. Però també patiren els que l'estimaren i el seguiren. És a partir d'aquest dolor del passat que he construït aquestes reflexions sobre el present que ara us vull transmetre.

Després de rellegir, en els evangelis, la Passió de Jesús, em vénen al cap un caramull de sentiments i sensacions. Ara en voldria destacar un parell. Els tres primers són, crec, el fonamental que no ens deixa avançar cap al futur que tots desitjам: la traïció, l'enveja i el fet de desentendre's. El darrer sentiment del qual us vull parlar és l'esperança. És la sensació que em queda cada cop que pens en el final de la vida de Jesús. Ell morí a la creu, però ressuscità per salvar-nos. Per tant, cal tenir esperança en el demà, en el moment en què tots junts ressuscitem d'aquest present de passió per poder viure el futur esperançador.

La traïció

Judes traí Jesús per aconseguir poder econòmic.

A l'evangeli de Marc 14, 43-46; se'ns explica com fou detingut Jesús mentre parlava amb els seus deixebles a Getsemaní: *Encara enraonava quan Judes, un dels Dotze, va venir acompanyat de tota una colla de gent armada amb espases i garrots: venien de part dels grans sacerdots i dels escribes i dels ancians. Ara bé, el traïdor els havia donat aquesta contrasenya:*

“És aquell que jo besaré. Agafeu-lo fort i enduevos-el ben guardat”. Tot seguit, Judes se li acostà dient: -Rabbi!. I es posà a besar-lo; els altres li van posar les mans a sobre i el van detenir.

Judes fou capaç de traïr el seu amic, el seu mestre per 30 monedes. Judes lliurà a la mort el seu mestre per poder aconseguir un poder econòmic que no l'ajudà en res. Després d'aquesta traïció, quan Judes va adonar-se del que havia fet, de les conseqüències dels seus actes, decidí posar fi a la seva vida miserable. Es penedí del mal fet, però veié que ja no tenia remei i decidí suïcidar-se.

Sovint desitjam tenir més poder econòmic, és com si creguéssim que tenint diners ho tenim tot solucionat. És veritat que no tenir doblers per viure és un mal, un gran mal. Però exageram la importància de l'economia quan creim que amb els doblers ho aconseguirem tot. Cal recordar aquella dita tan nostra, sobretot repetida fins a la sacietat el dia del sorteig de la Grossa de Nadal, que diu que els diners no donen la felicitat. Algú contestarà que no la donen, però hi ajuden, i tindrà tota la raó. Els diners no donen la felicitat, però potser ens ajuden a viure més tranquils quan sabem que podrem permetre'ns les necessitats bàsiques. Però res més. Els doblers ens poden tranquil·litzar, però no ens poden donar la felicitat; a no ser que felicitat vulgui dir coses materials i passatgeres. Els doblers no compraran la salut de les persones estimades, per

experiència sé que només ens ajudaran a aconseguir un diagnòstic ràpid, però no una cura eficaç i immediata. Els doblers no compraran la nostra salut; ni tampoc compraran el nostre benestar espiritual. Si fos així, ens hauríem de demanar per què Judes decidí acabar amb la seva vida de la manera que ho va fer. Amb els diners no aconseguirem l'estimació de qui ens envolta, només aconseguirem que ens continuïn envoltant per interès.

La traïció ens fa sentir vulnerables, empetitits, uns no-ningú. Quan som traïts ens sentim l'ànima ferida, perdem la confiança, la fe i l'esperança. Vivim en un present on el mot fidelitat ha desaparegut del nostre lexicó. La fidelitat al company, a l'amic, ja no significa res, perquè avui preval la individualitat, la voluntat d'acomplir sempre els desitjos al moment mateix en què els sentim. Preval la satisfacció immediata, i no aquella que aconseguiríem a llarg termini lentament. Ser fidel comporta massa sacrifici, i avui en dia ningú es vol sacrificar per l'altre; només quan no ens queda més remei; però poc sovint voluntàriament.

I no només parlo de la fidelitat a l'altre, sinó també de la fidelitat d'un mateix cap a un mateix. Tenir una idea, una intuïció de quins són els nostres propis principis i voler mantenir-nos sempre fidels a nosaltres mateixos no és tasca fàcil. Estem subjectes a moltíssimes influències que ens trastoquen cada dia, ens fan canviar sovint de criteri i ens malbaraten les nostres teories vitals, perquè som manipulables

i vulnerables. Manténir-se fidel a un mateix costa molt quan deixar de ser-ho significa tenir més poder econòmic, social, polític... D'aquesta manera no traïm només el veí, sinó que som tan obtusos que ens traïm a nosaltres mateixos a canvi d'uns valors que no són els nostres.

Potser la primera passa per aconseguir que el veí torni a confiar en nosaltres és recuperar la confiança en nosaltres mateixos, ser fidels als nostres propis principis i criteris, sense creure'ns les promeses que ens arriben d'enfora.

L'enveja

Jesús fou condemnat per enveja.

A l'evangeli de Mateu 26, 59-61, llegim: *Els grans sacerdots i el sanedrí en pes cercaven algun fals testimoni contra Jesús, per poder-lo condemnar a mort; i no el van trobar; i això que s'havia presentat tota una munió de falsos testimonis. Mes endavant, a Mateu 27, 17-19, llegim que un cop Jesús fou presentat davant Pilat, el governador demanà al poble: Qui voleu que us deixi anar, Barrabà o Jesús, l'anomenat Messies? Pilat feu aquesta pregunta perquè s'havia adonat prou que l'hi havien lliurat per enveja.*

Els grans sacerdots denunciaren i condemnarem Jesús per por a perdre el poder. Tenien enveja d'aquell nouvingut que havia aconseguit un grup nombrós de deixebles amb el seu discurs i els seus actes. L'enveja dominà els poderosos i els feu actuar de manera irracional, egoïsta i sense moral.

Sovint s'ha vist la figura de Jesús com un il·luminat; i d'il·luminats, el món n'és ple. Però cap com ell; ja que ell fou l'únic que aconseguí transmetre el valor de l'amistat, la solidaritat, el coratge, el sacrifici individual a favor del bé comú a nivell mundial. I les seves ensenyances perduren avui en dia, fins i tot en la gent que no sovintaja les cerimònies de l'església però que també cerca un món millor.

Els que sentiren enveja de Jesús no saberen entendre el seu missatge de germanor. Només entengueren allò que volgueren. No saberen veure que darrere els actes de Jesús s'amagava un home com qualsevol altre, que el fet de ser fill de Déu no li evitava el patiment ni el dolor. En lloc de mirar-lo amb ulls nets d'enveja, el miraren com si fos un lladre, algú que els volgués arrabassar el seu poder; un poder que no mereixien.

Avui, l'enveja encara predomina en nosaltres. Envejам el poder dels altres, els seus èxits i fins i tot, a vegades, la seva mala sort, perquè creiem que la nostra mala sort és pitjor que la dels altres. L'enveja fa corruptes els homes i les dones de bona voluntat. L'enveja manipula, corromp i embruta. Ens encega, igual que encegà els sacerdots de l'època de Jesús, i ens impedeix veure el valor real de les coses, de les persones, dels sentiments humans.

Avui, els que encara tenen el poder continuen volent manipular el poble així com ho feren els grans sacerdots de l'època de Jesús. I ho fan

per por que un altre pugui ocupar el seu lloc. Pensen que el poder és vitalici i que tenen carta blanca per actuar com vulguin. Però així com els grans sacerdots perderen el poder perquè Jesús creà una escola nova, els poderosos d'avui també poden perdre la seva cadira per haver comès l'error de creure's totpoderosos.

La nostra passió, la passió que patim tots junts avui, és una crisi econòmica i de valors, que si Déu vol no ens durà directes a la mort del cos, però sí que ens pot dur a la mort de l'ànima. I les persones som cos; que engreixa o s'aprima segons la quantitat de saïm a les panades o el brossat dels robiols, però també som ànima que només podem alimentar amb la fe, la confiança i l'ajuda a l'altri. Aquesta passió, com la de Jesús, fou creada a partir de l'enveja. Pensàrem que podíem tenir més; més cases, més cotxes, més doblers... Pensàrem que érem capaços d'aconseguir cada dia més coses que en realitat no necessitam. Hi va haver gent que ens va fer sentir el desig com una necessitat, i nosaltres ens ho vam creure. Vam tenir enveja dels altres i vam fer de tot per superar el veí.

La passió que tots junts estem vivint requereix cercar el bé comú, el de tots, per tal d'evitar que acabi amb la mort dels valors. Aquesta recerca del bé comú pot ser llarga i complicada, però ja ho deia el poeta grec Kavafis, cal tenir el destí ben visualitzat, però el que realment importa és arribar a la nostra meta ben preparats, fornits de cultura i d'experiències que faran de la meta el lloc que desitjam.

El Papa Francesc va dir fa més d'un any que les parròquies s'havien de reorganitzar per poder acollir tothom. Jo crec que seria bo que tota la societat es reorganitzàs, que tots pensàssim quin és realment el nostre lloc i la nostra funció en aquesta societat, perquè només així tots hi tendrem cabuda. Cal ser humils, senzills, pobres en matèria i rics en esperit, com ho va ser Jesús durant la seva vida.

Desentendre's

En la Passió de Jesús trobam dos moments claus en què el fet de desentendre's comporta l'abandonament i el rebuig de la responsabilitat individual.

A l'evangeli de Lluc 22, 54-60, quan Jesús fou duit a la casa del gran sacerdot just després de la traïció de Judes, Pere seguí la comitiva i negà ser un deixeble del mestre, per por a allò que li poguessin fer si acceptava públicament la mestria i les ensenyances de Jesús.

A l'evangeli de Mateu 27, 21-25, Pilat demanà al poble quin condemnat a mort volien que alliberàs. El poble demanà l'alliberació de Barrabàs tot i les preguntes de Pilat en defensa de Jesús. Llavors, *Pilat, veient que no se'n sortia, sinó que ceixia encara més l'aldarull, es rentà les mans amb aigua, a la vista de la gent tot dient: "El que és jo, no em faig responsable d'aquesta sang. És cosa vostra".*

Quan Jesús fou detingut, cap dels seus seguidors, cap dels seus deixebles caminà al seu cos-

tat. Cap el defensà davant les acusacions dels grans sacerdots, que aconseguiren manipular el poble perquè tots cridassin en contra de Jesús. Els que fins ara havien acompanyat Jesús i havien escoltat les seves ensenyances, no sortiren a defensar-lo, ni tan sols li feren costat durant el seu martiri. L'abandonaren a la seva mala sort, a un poble dominat pels dictats d'uns envejosos. Els deixebles es desentengueren del seu mestre i evitaren la responsabilitat de defensar-lo.

Quan el poble enrabiat contra Jesús tocà a les portes de la casa de Pilat, aquest es va desentendre de la vida del Fill de Déu i el deixà en mans del poble ferotge que el condemnà a mort. La Passió de Jesús arribà a la fi anunciada, a la creu, perquè Pilat no volgué assumir la responsabilitat de fer-se càrrec d'una persona innocent.

Avui, tots ens desentenem de tot. Ningú vol assumir la part de culpa que li correspon, perquè la culpa no agrada a ningú. Ens rentam les mans davant fets que podríem haver evitat si haguéssim actuat amb major responsabilitat. La situació actual de la societat no és culpa d'un home sol, sinó que tots plegats hem contribuït a crear aquesta crisi econòmica i de valors.

La crisi econòmica s'acabarà solucionant, els bancs són els primers interessants a posar-hi fi, ja que si continua gaire temps més, ells seran els grans perjudicats. Però ni als bancs

ni als grans dirigents els interessa que s'acabi la crisi de valors que patim avui, perquè molts d'ells perdrien un poder que els ha estat concedit per manca d'aquests mateixos valors que volem recuperar. Recuperar els valors socials és una tasca individual primer i després col·lectiva. Cal que un a un ens demanem què és allò que ens fa ser persones, què és allò que ens diferencia dels animals salvatges i determinar quins són els valors que volem posar a l'alça: l'amistat, la companyonia, la responsabilitat, la fidelitat, la solidaritat...

Tendim a culpar sempre els altres; els que tenen el poder, els que actuen, els que es mouen, els que no fan res, els que parlen, els que callen... Però cal revisar les pròpies actuacions, perquè criticar els altres és molt més fàcil que moure's i actuar. Modificar la nostra actuació d'ara endavant és la clau per canviar el present, per obtenir el futur que voldríem per als nostres fills i els nostres néts.

EL FUTUR DE TOTS PLEGATS

Amb tot això que us acabo de dir, sembla que tingui totes les eines per crear un món millor. Res enfora de la meua realitat. No sóc ningú jo tota sola, només form part d'un petit poble i d'una gran societat. Entre tots podem fer que el canvi sigui possible. Només cal comportar-se com a bons cristians.

Tampoc voldria ara que penséssiu que jo sóc una cristiana exemplar, que ho faig tot bé. Però

m'esforç per intentar-ho, encara que no tenguí el costum d'assistir a les celebracions litúrgiques setmanals. De fet, per a mi ser una bona cristiana no vol dir entrar a l'església, ni saber-se totes les oracions, ni la doctrina de memòria, ni tan sols combregar amb les idees del cap de l'església, per molt modern que sigui el Papa Francesc. Ser una bona cristiana és una cosa molt més senzilla, que comporta un esforç molt gros.

Per a mi, un bon cristià és aquell que viu sense enveja, és aquell que té uns principis ètics i que intenta viure sense trair-los, és aquell que sap actuar mesurant les conseqüències dels seus actes i assumint la responsabilitat que li pertoca. Ser un bon cristià és compartir i complir amb les obligacions tan bé com siguem capaços, però també és actuar sense estar obligat, actuar voluntàriament per aconseguir un bé comú, amb ètica, amb seny.

I sobretot per a mi, ser una bona cristiana és intentar ser una bona mare.

A l'inici d'aquesta crida, us he dit que parlaria de l'esperança, perquè és el sentiment que ens farà avançar cap al futur que tots volem. Us he de confessar una cosa: el meu futur esperançador, el meu futur particular, és ros, té els ulls blaus i la pell de porcellana. Però també tinc un futur molt més ampli, de molts colors diferents, que és el futur que ens espera a tots plegats. I és per aquest futur que intent viure l'herència de Jesús de la millor manera possible.

Avui, l'herència de Jesús s'ha *folkloritzat*; és a dir, hem convertit la vida i la passió de Jesús en una mena de rondalla, una creença popular que marca un calendari de celebracions que res tenen a veure amb la fe ni amb els valors que Jesús ens volgué transmetre. Transmetem el naixement de Jesús a través de menjades copioses i regals de reis màgics. Vivim els dies previs a la Quaresma com una simple festa de disfresses amb tota la disbauxa que ens puguem imaginar. Vivim la Quaresma cantant la cançó de l'arribada de la Jaia Quaresma amb la cistella i el bacallà que ens recomana molta verdureta i poc botifarró. Després la Quaresma, on ja no té sentit menjar bacallà, perquè el trobam un menjar de luxe dels millors restaurants de la costa. I la Setmana Santa s'ha convertit en un seguit de processons on repartim confits, que té molt més d'acte popular que no d'acte religiós. I finalment el dia de Pasqua, on l'*encontrada* és un motiu per lluir vestit nou.

No poseu el crit al cel, perquè defens a les totes aquestes tradicions nostres, aquests actes populars i hi assisteixo sempre amb el meu futur particular. Aquests actes fan poble, vull dir que ens marquen com a ciutadans d'una determinada cultura i tradició, que evidentment cal mantenir vives i que hem de transmetre als menuts d'avui.

Totes aquestes tradicions les vull fer arribar al meu fill perquè són una part molt important del nostre poble, una manera senzilla de viure

la religió. Perquè la religió no ha de ser una murga, ni una càrrega que ens obligui a fer coses que no volem fer. Viure la religió ha de ser una oportunitat per aprendre i créixer. El que no voldria per res del món és que aquest sentiment religiós, aquesta herència cultural que hem rebut, es convertís en un entrebanc per gaudir de la vida en comunitat. Per això, vull aprofitar aquest moment per condemnar el fanatisme religiós que aprofita el nom d'un Déu, sigui el que sigui, per maltractar i fins i tot matar. Els que maten en nom de Déu no són persones que creguin realment en un Déu, sinó que són persones utilitzades per algú a qui domina l'enveja, la ràbia, la traïció. Aquestes persones que usen el nom de Déu per matar estan dominades per sentiments que res tenen a veure amb les religions. Un creient, de la religió que sigui, hauria de voler seguir els preceptes dictats per la seva religió, i de ben segur que cap religió ha tengut ni tindrà mai per finalitat crear el pànic ni atemptar contra la llibertat dels individus. Els qui usen el nom de Déu per matar corrompen els ensenyaments del mestre, i usen les paraules del mestre de manera errònia per aconseguir una falsa glòria terrenal. Per això no tenen cap sentit religiós els atemptats fets fa pocs mesos a París, o fa anys a Nova York o a Madrid. Els assassins foren un grup de radicals que atemptaren contra la tolerància i contra un sistema polític que no respecten. La religió s'ha de veure com una manera de ser lliure i s'ha de viure i deixar viure amb llibertat.

Com a educadora d'una petita part de la societat del futur i com a marc d'una personeta que ho té tot per fer, intent transmetre els valors positius que ens ha deixat l'herència del Fill de Déu. I és que encara que fa res us he parlat de l'enveja, la traïció i del fet de desentendre's; l'herència cristiana que hem rebut es basa en valors positius. No puc enumerar-los tots, però sí que voldria mencionar els que crec que em són més útils en les meves relacions amb el veí: saber escoltar i parlar amb empatia, posant-nos en el lloc de l'altre; no voler entendre-ho tot de l'altre, ni demanar explicacions; saber estar devora l'amic, acompanyar-lo, malgrat tot el que no entenem. Aquesta és una part de l'herència que he rebut i que m'ha costat molt de temps assumir i aprendre. I és la part que vull transmetre al meu fill i als meus alumnes.

No vull que els petits d'avui creguin que la religió és rebre regals dia 5 de gener, ni anar vestit d'encapironat per Setmana Santa, ni estrenar vestit nou el dia de Pasqua. Ells viuran Nadal com unes simples vacances escolars que són el preludi dels regals dels reis. I veuran les confraries de Setmana Santa com un club per anar a les processons. Podríem aconseguir que vessin Nadal com la celebració del naixement d'un gran mestre, d'un personatge que revolucionà el món? Podríem aconseguir que vessin la Setmana Santa com un patiment injust? Potser no hem organitzat aquestes celebracions de la manera més profitosa per trans-

metre els valors que creiem importants. Potser hauríem de recórrer als significats reals dels termes que usam. Per exemple, una confraria és una associació laica amb patronatge religiós, que té per finalitat l'ajuda i la caritat. Avui, ara, la confraria de Sant Agustí sí que posa en pràctica la definició esmentada, ja que els doblers recollits amb aquest escrit tendran una finalitat social d'ajuda i caritat. Aquesta és una bona manera de transmetre part d'allò que volem transmetre a la societat del futur: celebració popular de la Setmana Santa i també el valor real de la celebració; la solidaritat.

Voldria que els petits d'avui entenguessin que la religió és un fet molt més gros. La religió, a part de moltes altres coses, és solidaritat, amicitat, esperança, confiança... Com podem transmetre'ls les ensenyances de Jesús, el seu patiment, el seu sacrifici sense parèixer que els contem una rondalla per fer por? Com podem fer-los empàtics davant aquests sentiments? Com podem aconseguir que els valors religiosos marquin el seu camí perquè puguin construir una societat millor que la que vivim ara?

No tenc les respostes a aquestes preguntes, la solució me fuig de les mans abans de fer-se'm present. Només sé que aconseguir això és una tasca col·lectiva que no hauríem de voler defugir.

I per què vull que la societat del futur sàpiga tot això? Idò perquè no vull que ells hagin de

viure res semblant al passat al qual m'he referit abans: la passió de Jesús. Ni vull que visquin la crisi del present. Voldria per a ells un futur on l'enveja, la traïció i el fet de desentendre's siguin històries de vells. Voldria un futur esperançador ple de la llum de la resurrecció.

La Setmana Santa és una època dolorosa per als cristians, però també és la més esperançadora; ja que després de la foscor del dolor i el patiment ve la llum de la resurrecció.

Confraria de Sant Agustí, autoritats, familiars, amics: molts d'anys amb salut i moltes gràcies.

Convent de Sant Agustí. Felanitx

Publicacions de la Confraria de Sant Agustí.

- Bernal Vidal i Tomàs*, Pregó de Setmana Santa, 1958.
Josep M.º Llompart de la Penya, Pregó de Setmana Santa, 1959.
Jaume Oliver Oliver, Pregó de Setmana Santa, 1960.
Guillem Colom i Ferrà, Pregó de Setmana Santa, 1961.
Pere Xamena Fiol, Pregó de Setmana Santa, 1962.
Miquel Pons i Bonet, Pregó de Setmana Santa, 1963.
Germà Coll i Mesquida, Pregó de Setmana Santa, 1964.
Jaume Vidal Alcover, Pregó de Setmana Santa, 1965.
Miquel Bola Totxo, Pregó de Setmana Santa, 1966.
Bartomeu Bennàsser Cifre, Pregó de Setmana Santa, 1967.
Josep Melià Pericàs, Pregó de Setmana Santa, 1968.
Antoni Oliver Monserrat, Pregó de Setmana Santa, 1969.
Robert Pring-Mill, Pregó de Setmana Santa, 1970.
Bru Morey Fiol, Pregó de Setmana Santa, 1971.
Pere Estelrich Juan, Pregó de Setmana Santa, 1972.
Gabriel Janer Manila, Pregó de Setmana Santa, 1973.
Bartomeu Bennàsser Vicens, Pregó de Setmana Santa, 1974.
Joan Vidal Perelló, Pregó de Setmana Santa, 1975.
Teodor Úbeda Gramage, Pregó de Setmana Santa, 1976.
Jeroni Juan Tous, Pregó de Setmana Santa, 1977.
Antoni Obrador Adrover, Pregó de Setmana Santa, 1978.
Francesc Riera Montserrat, Pregó de Setmana Santa, 1979.
Pere Antoni Massutó Oliver, Pregó de Setmana Santa, 1980.
Gabriel Rebassa i Bisquerra, Pregó de Setmana Santa, 1981.
Rafel Mateu Rosselló i Adrover, Pregó de Setmana Santa, 1982.
Bartomeu Torres i Gost, Pregó de Setmana Santa, 1983.
Jaume Estelrich Juan, Pregó de Setmana Santa, 1984.
Teodor Suau Puig, Pregó de Setmana Santa, 1985.
Manuel Bauçà Ochogavía, Pregó de Setmana Santa, 1986.
Maria Eulalia Coll i Mesquida, Pregó de Setmana Santa, 1987.
Joan Maimó i Vadell, Pregó de Setmana Santa, 1988.
Gabriel Reus i Mas, Pregó de Setmana Santa, 1989.
Margalida Tauler i Valens, Pregó de Setmana Santa, 1990.
Bartomeu Pou Jaume, Pregó de Setmana Santa, 1991.

- Maria Adrover Oliver*, Pregó de Setmana Santa, 1992.
Guillem Feliu Ramis, Pregó de Setmana Santa, 1993.
Jaume Obrador Adrover, Pregó de Setmana Santa, 1994.
Antoni Soler i Font, Pregó de Setmana Santa, 1995.
Miquel Julià i Maimó, Pregó de Setmana Santa, 1996.
Andreu Rigo Sureda, Pregó de Setmana Santa, 1997.
Joan Manresa, Pregó de Setmana Santa, 1998.
Jaume Santandreu, Pregó de Setmana Santa, 1999.
Llorenç Lladó Calafat, Pregó de Setmana Santa, 2000.
Bartomeu Tauler Valens, Pregó de Setmana Santa, 2001.
Andreu Manresa Monserrat, Pregó de Setmana Santa, 2002.
Ambrós Cots Dorca, Pregó de Setmana Santa, 2003.
Joan Pla García, Pregó de Setmana Santa, 2004.
Bartomeu Mestre i Sureda, Pregó de Setmana Santa, 2005.
Pere Artigues Sirer, Pregó de Setmana Santa, 2006.
Carles Marín i Lladó, Pregó de Setmana Santa, 2007.
Antoni Bennàssar Roig, Pregó de Setmana Santa, 2008.
Jaume Canet Adrover, Pregó de Setmana Santa, 2009.
Llorenç Huguet i Rotger, Pregó de Setmana Santa, 2010.
Antoni Mesquida Ferrando, Pregó de Setmana Santa, 2011.
Valentín Mendoza Rodríguez, Pregó de Setmana Santa, 2012.
Bartomeu Fons Pascual, Pregó de Setmana Santa, 2013.
Pere Riutord Sbert, Pregó de Setmana Santa, 2014.
Margalida Font Bennàssar, Pregó de Setmana Santa, 2015.

